

Ένας σκοπός πρὸ τῆς Βουλῆς
κι' ὁ βρακοφόρος Φασουλῆς

Γ'δούπος ἀντῆχει βαρῆς...
πῶς ἀκίνητος θαρρεῖ
τὰ πενθούτα πλήθη;
Ὁ Δεσπότης Γρεβενῶν
μὲ μνημόσουν κλεινόν
ικανοποίηθη.

Γι' αὐτὸν ἰδεῖσαι μ' ἀσθημα καὶ φρονημάτων πλούτον,
κι' ἓνα συλλαλητήριο θὰ κάνωμε γὰ τοῦτον,
ἄλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς βρῆκε κι' αὐτὸς τὴν ὄρα
καὶ μὲ στρατούς ἐπὶ ποδὸς μᾶς ἔκοψε τὴν φόρα.

Τὶ δῶλο θὰ κάνωμε μ' αὐτὸν τὸν νέο κύριο,
ποῦ μόλις κάπου μορισθῆ κάποιο συλλαλητήριο,
θαρρεῖ πῶς ἰλλογεύοντας ἔμπρὸς του διαβλίπει,
κι' εὐθὺς σηκώνει τὴν πυγμὴ καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπει
μῆτε δι' ἰθνομάρτυρας πυκνοὶ νὰ μαζευθοῦμε
καὶ μὲ συλλαλητήρια νὰ τοὺς ἐδικηθοῦμε.

Ἄλλο δαιμόνιο κι' αὐτὸ... καὶ ποῖς Ρωμηὸς δὲν σκάνει
ὅποταν βλέπῃ κατὰ γῆς τὰ τίμια καὶ τάγια,
κι' ἓνα συλλαλητήριο δὲν εἰμπορεῖ νὰ κἀνῃ
καὶ μόνου ἀνεκδιήκτα τὰ θῶματα, τὰ σφάγια;

Τὶ πλέον ὄπλου ἀμύνης μένει
στὴν Ρωμηοσύνη τὴν δοξαμένη,
παρὰ μνημόσουν ἐξελαστήριον
κι' ἓνα βροντόφωνον συλλαλητήριον;

Μ' αὐτὰ φαινόμαθ
πῶς ἀμυνόμαθ,
καὶ μὲ τῆς γλώσσης μας τὴν κόψην μόνου
τυράνους κόπτομεν ἀγρίων φόνων.

Ἄλλη στροφὴ δευτέρα
πατριωτικώτερα.

Μὴ τὸν Δεσπότη Γρεβενῶν τὶ κόσμος ἰζημμένος!..
ἄφρις κατακόκκινος εὐρὺς αἱμάτων πόντος,

κι' ἓνας Ἠγούμενος Μονῆς εἰρήνη κρημασμένος,
κι' ἄλλοι πολλοὶ θὰ κρημασθοῦν τοῦ χρόνου προτόνος.

Ἀμύνονται πολὺ καλὰ
τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἱλιζοῦ κόλλυθα πολλὰ
νὰ φῶν μνημοσύνην.

Βλέπει, Γρηγόρι, καὶ σὺ
τῆς Ρωμηοσύνης ταυτησὶ
τάνορθωμένα θρίμματα.

Ἴδε τα πῶς μνησκακοῦν
καὶ πῶς ἀνδρείως ἐδικικοῦν
τόσων αἰῶνων αἵματα.

Σφάζετε παπάδες,
διάκους, δεσποτάδες,
σφάζετε δασκάλους,
καὶ προκρίτους κι' ἄλλους.

Ὅποιος ἔκει πέρα
μάρτυς ἀποθήσκει,
στὴν καλὴν μητέρα
τὸν προσμῖνον αἰνοῖ,
γλώσσα τροχόμενη,
καὶ κολλῶν δίσκοι.

Μὴ θλιθεαί, Γρηγόρι, σὲ χρόνια πανευφρόσυνα,
εὐλόγει τὴν πρωτεύουσαν, τοῦ γένους τὴν κρηπίδα,
κι' ὅσο κυττάξεις τὸς Ρωμηούς νὰ κάνουσι μνημόσυνα
σφίγγε τὴν πατερίτσα σου μὲ θάρρος καὶ μ' ἱλιδα.

Καὶ σ' ὄσους θανατόνεται καθὼς ὁ Γρεβενῶν
ἐκ μέρους ἔλου τοῦ λαοῦ καὶ πάντων τῶν ἐν τίλει
παρὸλ ντ' ὄνερ ὑπόσχομαι μνημόσουν κοινόν,
κι' ἓνα συλλαλητήριον, ἂν κι' ὁ Λευτέρης θέλῃ.

Μὴ πάυες νὰ κοτῆς
κί' αὐτοὺς τοὺς Ἀγγλογάλλους,
νίους ὀργανωτάς
τῆς ράτσας μας μεγάλους.

Χαίρε, Πατριάρχη, χαίρε,
κί' ἐν βοῇ πολλῇ καὶ γούμφῳ
ἐκδικήσεως ἡμεῖραι
θ' ἀνατείλου ὀσοῦποῦ.

Πλὴν ἀρκού πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὴν ἡσυχίαν μας ὄρασι
καὶ τὴν ἀφύγον μας στάσι.

Ἄπο Τούρκων κακουργίας πρὸς θυμοὺς ἐπικινδύνους
δὲν παρασυρόμεθα,
μὲ μνημόνα μονάχα καὶ μὲ λάβαρα καὶ θρήνους
διαμαρτυρόμεθα.

Καταστίλλομεν γενναίως τῆς ψυχῆς μας τὰς ὀρμάς,
καίμει οἱ τρανοὺς λιθάνια,
κί' ἀταξίαι ἀπὸ 'μᾶς
δὲν φοβοῦνται τὰ Βαλκάνια.

Καὶ 'στὸν πόλεμον ἀκόμη τὸν Ἰταλοτουρκικόν,
ὅπερ καὶ σημαντικόν,
αὐστηρότατα τηροῦμεν τὴν οὐδετερότητα
κί' ἐκτιμῶμεν τῶν μελῶν μας τὴν ἀκεραιότητα.

'Ἐδῶ, σπετὲ Γρηγόριε, 'στὴν πλάσιν τὴν ὀραϊκὴν
θίλει τὴν σάρκα σου καθέως ἀρτίαν, ἀκαρσίαν,
κί' ἰδῶ μὲς 'στὸ Ρωμαϊκό, ποῖνα μὲ ἀγαπᾷ,
θίλου ἀκέρη τὸ ψωμί καὶ τὸ σκυλὶ χορτάτο.

Καὶ προστάται μας πολλοὶ
καὶ καθίνας κηδεμῶν
εὐμένιστα λαλεῖ
γιά τὴν ἀφύγον ἡμῶν.

Εὐνοία σ' ἡμᾶς καὶ πίστις,
ἐν μιλοῦμε σαν μαρλοῖοι,
κί' ἕσθημα μᾶς δίνουσι ὀλοὶ
μᾶς διαγωγῆς ἀρίστης.

Σίβοντες τὰ καθίστατα
στρέφομεν καὶ νῦν τὰ νῦτα
πρὸς ὀρόρους κακοπίστους.

Κί' ἰγὼ πάλιν ἐν νανίῳ
ἐτύω μὲς 'στὰ καφινεῖα
δολοφόρους καταπτύτους.

Ἔνας σκοπὸς πρὸ τῆς Βουλῆς
κί' ὁ βρανοφόρος Φασουλῆς.

Σκ.— Πού πᾶς, μαρῖ;

Φ.— Μίς 'στὴ Βουλῆ...

Σκ.— Μὴ προχωρήσῃς, στάσου...

Φ.— ὄλασι τῆς Κρήτης βουλευτῆς...

Φ.— Δὲν εἶσαι 'στὰ σωτᾶ σου.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι Κρητικὸς, μὴ' ἴρχομαι ἐκ τῆς Κρήτης,
ἔγωμαι ρήτωρ Φασουλῆς, τῶν Ἀθηνῶν πολίτης.

Σκ.— Ἄμμι γιατί φορῆς βρακιά;

Φ.— Γιατί; καὶ δὲν τὸ ξέρεις;
γιατὶ τὸ Κράτος κυβερνᾷ τῆς Κρήτης ὁ Λευτέρης;
Σκ.— Φύγε προτοῦ τὴν βρακιά σου τὴν βάλω 'στὸ σημάδι.

Φ.— Ἄσε νὰ 'μπῶ μίς 'στὴ Βουλῆ νὰ 'δῶ τὸν Χρυσάδην.

Σκ.—

Ἄλτ σοῦ λέω, μὴ σιμώνης.

Φ.— Κύρ Σκοπὶ μου μὴ θυμώνης.
Εἶμαι πούρος Ἀθηναῖος, ἔγω πάμ μὲ τὴν τάξι,
καὶ δὲν θίλω φασαρῖαις... ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ.

Μὴ θαρρῆς πῶς εἰμ' ἔγω τῶν Μπουτσουναριῶν ἀγγίμι.
ἰδῶ κάθομαι πρὸ χρόνων,
καὶ γνωρίζω τοῦτο μόνον,
ὅτι μένουσιν 'στὰ Χανιά τὰ μπαούλα τοῦ Ζαήμη.

Ἔμεις ἴχομε Λευτέρη, Κλιάρχο Μαρκαντωνάκη...
γιατὶ θίλου καὶ καλὰ
μὲ τὴν πρότασιν ἐκείνην τοῦ κυρίου Λουανάκη
νὰ μᾶς βάλουσι οἱ μπαῖλε;

Νὰ θυμῶσουσι κί' οἱ προστάται καὶ νὰ πᾶνε κολοσσοὶ
νὰ δεσπόσουσι καὶ πάλι μίς 'στ' ἄδιστοπο νησί,
ποῖνα γρηῖος δίχως λόνι
εἰς Ἄνυτολὴν καὶ Ἀύσι;

'Βρήκασι κί' αὐτοὶ τὴν ὄρα νὰ μᾶς στείλου Βουλευτᾶς...
δὲν μᾶς φθάνουσι οἱ 'δικοὶ μας, ποῦ ξανάβησαν κατ' αὐτάς,
ἀλλὰ θίλουσι κί' ἀπίσω νὰ μᾶς ἀριθάρουσι κί' ἄλλοι
νὰ μᾶς φέρου ἀρον ἀρον συρροαίμας 'στὸ κεφάλι,
καὶ νὰ τρέχου κί' ὁ Γκαλλῆν ἰξηγήσει νὰ ζητῇ
καὶ ποδάρι νὰ πατῇ.

Ἄσε νὰ 'μπῶ 'μᾶς 'στὴ Βουλῆ...

Σκ.— Μὴ προχωρήσῃς, λέρα,
ἄλλοῶς ὁ γέρο διάλογος σοῦ πέρνει τὸν πατέρα.

(Τὸν Ἀθηναῖο τὸν βρακῆ τὸν πᾶνει τὸ μπουρί
κί' ἀφῶως προχωρεῖ,
πλὴν ὁ φρουρὸς τοῦ βίχεται, γίνετα πατατράκα,
καὶ τοῦ χαλᾶ τὰ μούτσουνα καὶ τὴν φουροῦ λὰ ἔβρακα.)

Ἐκαὶ καμπόσους ποικιλῖαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελῖαις.

Ἐκείνο τὸ σπουδαῖον τῆς Ἀτλαντίδος ὀλλον
ἐκίδει κατὰ μῆνα καὶ περιοδικόν
εἰς ὀλην κί' εἰς εἰκόνας τὰ μέλιστα ποικίλων
κί' ἰσάμιλλον καθ' ὄρα τῶν Εὐρωπαϊκῶν.
'Στὴν Νίκην τὴν Ἰέρην πολυτιλῶς ἐκίδεταί,
χωρὶς δαπάνης, κόπων καὶ θυσιῶν νὰ φείδεταί.

Ὁ ὀ Δίλτα Προμπονᾶς, γιατίρὸς τῆς κήλης ἐκ τῶν πρώτων,
ποῦ μὲ τοὺς ἐπιδήμοιους τοῦ μεγάλου κᾶνει κρῆτον.
'Ἐπίδεσιμο μοναδικὸ καθ' ἔπειν τὸ Βαυλιόν,
κρίνεται ὡς θαυματουργοὶ κί' εἰς ὀλην τὴν ὀφῆλιον.
Εἰς τὴν ὀδὸν τοῦ Παιραιῶς ἄς τρέξῃ παρῶσθῃς
πρὸς εὐρεῖαν τοῦ Προμπονᾶ κάθε κηλοπαθῆς.